

om: Hvordan er stemningen hjemme i jeres land med hensyn til udvidelsen? Der må vi så svare fra dansk side, at næsten uanset hvilken holdning man i Danmark har til EU, så er alle for udvidelsen.

Den holdning deles ikke af alle andre lande, men i Danmark tror jeg, den er fuldstændig universel; alle vil gerne have udvidelsen. Jeg tror sågar, hr. Keld Albrechtsen ville sige, at også han var indstillet på, at der skulle være en udvidelse, forudsat at der selvfølgelig er en folkeafstemning, som vi har hørt så tit.

Men i hvert fald, udvidelsen er i gang, og vi fra radikal side vil gøre alt, hvad vi kan, for at den også bliver en realitet.

Og så videre til forbeholdene. Vi skal selvfølgelig huske på, hvorfor vi overhovedet fik forbeholdene: Det gjorde vi, fordi den danske befolkning stemte nej i 1992 til Maastrichttraktaten. Det stillede den danske regering og den danske befolkning i en meget vanskelig situation over for medlemskabet. Vi kunne vælge at sætte os tilbage med hænderne i skødet og lade det europæiske samarbejde stå fuldstændig stille, på trods af at de øvrige lande gerne ville gå videre. Eller vi kunne finde en løsning, hvorved vi kunne fortsætte vores medlemskab, men med visse undtagelser i de dele af samarbejdet, der havde været størst modstand imod.

Det, der diskuteres mest i øjeblikket, er naturligvis det økonomiske og militære samarbejde, som nu er gået ind i sin tredje fase, hvor kurserne er fastlåste, og hvor der vil blive indført mønter og sedler i løbet af en fastlagt periode. Dette samarbejde var der i mange år mange, som var skeptiske over for og simpelt hen ikke troede nogen sinde ville blive en realitet. Dette har vist sig at blive tilfældet. Det har også vist sig, at samarbejdet faktisk fungerer forholdsvis gnidningsfrit.

Vi står udenfor, og vi har ikke mulighed for at påvirke de beslutninger, der har stor indvirkning på danskernes hverdag. Det bør vi naturligvis reagere på.

Det Radikale Venstre har på sit landsmøde besluttet, at vi er positivt indstillet over for det økonomiske og monetære samarbejde ved en kommende afstemning om medlemskab af dette samarbejde. Vi vil selvfølgelig være med til at præge debatten og præge udviklingen frem mod den afstemning, der skal komme.

Men jeg vil godt sige om suverænitetsafgivelse, som har været diskuteret flere gange i løbet af debatten i dag, at det er jo påfaldende, at

andre små lande end Danmark, lande som Finland og lande som Irland og Portugal, med åben pande og uden tøven overhovedet er gået ind i samarbejdet om den fælles europæiske mønt. De føler ikke, at de har mistet suveræniteten, tværtimod. De føler, de har fået suveræniteten. For dem har EU-samarbejdet været en tilvækst til suveræniteten. Før blev de betragtet som et appendiks eller som en vasalstat til deres store naboland. Alle disse små lande føler, at de har vundet i suveræniteten ved at være med i det fulde europæiske samarbejde.

Vi skal blot lige huske på, når vi diskuterer den danske berøringsangst over for Den Økonomiske og Monetære Union, at der altså er små lande, der føler, at det her ikke er et spørgsmål om at tabe suveræniteten, det er et spørgsmål om at få suveræniteten.

Den ulykkelige krig i Kosovo viste, at Europa stadig væk har svært ved at påtage sig ansvaret for at løse konflikter, folkemord og brud på basale menneskerettigheder i vores del af verden. Flere europæiske lande har sat gang i en proces for at sikre et bedre samarbejde i udenrigs- og sikkerhedspolitikken i Europa, og naturligvis skal vi i Europa kunne styre nogle kriser og kunne modvirke nogle af de konflikter, der kommer.

Tempoet i denne proces har nok overrasket mange, og derfor er det meget svært at overskue, hvordan udviklingen kommer til at gå. Men jeg vil blot sige, at fra radikal side er vi meget indstillet på, opsat på, at forsvaret stadig væk skal være forankret i NATO, og at krisestyringen skal være i FN, i OSCE, men naturligvis skal Europa også selv kunne løse nogle opgaver, når vi får midlerne til det. Vi skal bare ikke have konkurrerende organisationer, som træder hinanden over tæerne, og som laver dobbelt arbejde eller oven i købet kommer til at forstyrre tingene for hinanden.

Vi er parate til at tage en grundig debat om forsvarsforbeholdet, men vi må først se, hvad det er, der er på tegnebrættet i den proces, der står foran os.

Til slut vil jeg sige om det retlige og indre samarbejde: Vi har ikke lagt skjul på fra radikal side, at vi synes, det var meget vigtigt, at vi fik mulighed for fælles løsninger på mange af de problemer, vi har tilfælles i Europa. Det gælder pludselig opståede flygtningestrømme, det gælder asylprocedurer, og det gælder selvfølgelig også samarbejdet mod den grænseoverskridende